

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: I Bergen

Citation: Drachmann, Holger: "I Bergen", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid54612/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Venner, den Drøm svinder aldrig hen;
Et Billed stiger bestandig igen
Fra Skønheds-Andagten itide:
En Drøm om en dejlig Kvinde.

DYVEKES VISER

I Bergen.

I

Skal altid fæste mit Haar under Hue,
Tør aldrig sætte en Støfte deri;
Ude lugter den Kræmmerstue —
Hvem der som Fuglen var fri!
Min Moder var dog en stødselig Frue.
Kom, lille Spejl, lad mig se.
De kaldte ved Daaben mig „Due“, —
Hun flyver helst i det fri.

De Klokker ringe til Ottesang,
Nu bliver Dyvekes Dag saa lang;
Og vil jeg af Byen med Moder gaa,
Dér spærre de Bjerger saa isengraa.

Men ude i Haven staar Urter og Blommer,
Der drømmer mit Hjerte blandt Zwibler og Løg.
Krydret dufter den liflige Sommer,
Mit Hjerte slaar som en Gøg.
Det slaar mod min Haand, under Huden det trommer.
Det varsler saa langt mig et Liv.
Vær hilset, Du Fugl, mellem Urter og Blommer,
Vær hilset, Du kukkende Gøg!

II

Ak, hvem der havde en Hue
Med Fjer og Brokade paa,
Og hvem der var klædt som en Frue
Og skulde til Messe gaa!

Og hvem der vel kunde age i Karm
 Eller sidde til Hest med Falk over Arm;
 Ak hvem der blot ikke var Askepot;
 Men ejed et stensat Slot!

Jeg sidder og Øjnene lukker,
 Med Hænderne lagt under Knæ:
 Da længes jeg efter de Dukker,
 Jeg havde, som lille, af Træ;
 Dem pynted jeg ud efter eget Sind
 Og redte dem i baade Zobel og Skind;
 Ak hvem der var Barn mellem Dukker igen ---
 Eiler Dukkerne Fruer og Mænd!

Saa tog jeg den bedste Hue
 Med Fjer og Brokade paa
 Og redte mig ud som en Frue,
 Der agter i Messe at gaa.
 Jeg aged til Høve i hængende Karm,
 Mig fulgte den Ridder med Falk over Arm.
 Ak nej, jeg maa græde for Ridder og Slot,
 Jeg er jo kuns Askepot.

 III

Hvad vil den Mand med Kæder paa,
 Med gyldne Kæder om sit Bryst?
 Hvorhen jeg gaar, hans Øjne gaa,
 Men taler han, saa har hans Røst
 En Magt, som jeg maa lyde.
 En gejstlig Mand, en Adelsmand.
 Gud véd, om Duen var i Stand
 Den Høgeham at bryde?

. . . . Og han er Prinsens Kansler,
 Og Prinsen kommer hid!

Hvorledes ser en Prins vel ud?
 Maa bære Kæder vel paa Bryst
 Og Lin om Hals og Sidenskrud;
 Men har hans Tunge saadan Røst,

Som Jomfruer maa lyde?
Ak, her i Mutter Sigbrits Bod
Han sætter aldrig dog sin Fod.
Hvad kunde vi ham byde!

IV

Vildt, vildt suser Blæsten,
Sommer er næsten
Draget af Land;
Mod Bryggerne skvulper det sortnende Vand —
Jeg saa' ham paa Bryggen, den kongelige Mand.

Hans Øje var dybt som Fjorden derude; —
Jeg kunde mig sænket derned.
Paa Bryster det brede laa Fløjclets Pude; —
Jeg kunde mig hvilet derved.

For Foden jeg kunde ham falde med Suk
Og smile, om Haanden min Pande strøg.
De sagde saa ofte, at Duen var smuk, —
Nu véd jeg først, hvem der er Høg.

Vildt, vildt suser Blæsten,
Hvem der ved Festen
I Aften var med!
Jeg blev vel paa Tærskelen staaende ræd —
Og dansed dog gerne af Sted, af Sted.

V

Tys mit Hjerte. Hvad Du gav,
Gav Du villig hen og gerne;
Var jeg dog kun før en Terne,
Nu er jeg — en Dronning? — nej,
Men jeg bor i hvælvet Stue,
Og jeg smykkes som en Frue,
Og han skæmter og han hvisker:
Du er Christierns egen Due!